

"...y les sirve un plato de alfalfa"

Dm, 29/12/2015 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que em quedi en detalls menors de l'entrada de l'arquebisbe **Joan Josep Omella** a Barcelona. L'important ja està dit. El dia de Sant Esteve [a la Catedral](#) va deixar ben clar que arribava sense prejudicis i amb ganes d'escoltar i aprendre. I el diumenge 27 [a la Sagrada Família](#) es va veure que tenim un arquebisbe amb una gran capacitat de comunicació i d'empatia; que allà on va, triomfa.

En aquest sentit, diocesament parlant em va semblar més significativa la missa de diumenge. Dissabte, a la Catedral, tot era més previsible davant d'un desembarcament de la Conferència Episcopal Espanyola a Barcelona. Crec que no es recorda una presa de possessió amb seixanta bisbes. També era el dia que es devia als seus antics feligresos, amics i familiars de la Rioja i de l'Aragó que el van acompanyar. I encara s'hi van afegir el kikos amb pancarta i guitarres a l'escala de la catedral, agafant un protagonisme gràfic que no casa amb la seva perfectament descriptible absència de la vida diocesana durant, pel cap baix, els darrers 2.000 anys.

En aquest context, encara va cridar més l'atenció l'absència de les autoritats catalanes. Algú no va fer bé la seva feina i es va acabar provocant una foto a la primera fila que no respon a la realitat institucional i que s'haurà d'esmenar. En part, es va compensar diumenge amb la presència del conseller de Justícia i dels líders municipals de CDC i d'ERC. En el tema Podem, En Comú, i altres progressismes, esperem que el canvi d'arquebisbe ho vegin com una oportunitat per corregir i reconduir la situació.

En definitiva, només detalls menors d'una entrada que va servir per un aterratge suau a Barcelona.

En canvi, l'eucaristia a la Sagrada Família ja va ser un acte plenament diocesà,

jugant a casa. I Omella va jugar magistralment amb els gestos, que li surten així perquè ell és així. És en aquest sentit que s'assembla a **Francesc**. No fa comèdia. Igual que el papa va sorprendre en el [primer Angelus](#) parlant de la *nona* teòloga i amb el bon *pranzo*, Omella va sorprendre amb l'anècdota del mitrat perdut pel metro (només li va faltar reblar-la dient que volia ser un arquebisbe *metropolità*) o amb la història del plat d'alfals. No l'explico perquè segur que ja la podran escoltar en altres actes: "...y les sirve un plato de alfalfa".

Com amb el papa, hi ha el problema que només cridi l'atenció la novetat. O que s'acabi el repertori d'anècdotes. De fet, el cardenal **Narcís Jubany**, un dels grans pastors que ha tingut Barcelona, i que en certa manera va configurar la diòcesi com és avui, feia homilies més llargues que un dia sense pa. Els joves ens adormíem a Sant Felip Neri. Així, el que hem vist fins ara no és determinant, però la proximitat i la cordialitat amb la que ha arribat el desconegut Omella l'ajudaran molt quan hagi de començar a explicar les seves primeres decisions.

Un altre detall. Omella sense problema va optar diumenge per predicar en castellà. Predicava només amb unes notes i ell mateix va explicar que ho feia en castellà per no perdre "fluïdesa". És ben curiós i deixo el tema pels estudiosos sobre com ha canviat el país: si fa quinze o vint anys hagués vingut un bisbe aragonès a Barcelona i hagués predicat una homilia en castellà s'hauria muntat un bon Cristó. En canvi, diumenge es va acceptar amb total naturalitat que ho fes amb la llengua que li anés millor. D'altra banda, no crec que hagi de tenir gaires prevencions sobre el seu català. Havent-lo sentit com parla en les converses, hi ha gent de Barcelona que parla molt pitjor el català que ell. S'encalla més llegint-lo que no pas parlant, com és normal per algú que ha estudiat a Saragossa i a Logronyo però té el català com a llengua materna. L'important és que no té cap problema per moure's en una comunitat catalanoparlant.

Així, encara ens falta temps per veure les decisions d'Omella, quina diòcesi anirà configurant i com la diòcesi el configurarà a ell. Ara dedicarà els primers mesos a trepitjar el terreny i a observar. I haurà d'anar prenent la mida als corbs que també es passegen per l'Església de Barcelona i que no li marquin cap gol. S'anirà veient, però caure bé d'entrada ha estat el més significatiu de la seva arribada. Del nou bisbe català que ja es fa dir Joan Josep.